

Predikan i Kyrkhults kyrka 2010 av Tobias Bäckström

8 sönd. efter tref.

”Andlig klarsyn”

Ords 7:1-3

1 Kor 3:10-15

Matt 7:22-29

Har ni sett ”Fuskbyggarna” på TV4? Det är ett granskande samhällsprogram där Martin Timell och Lennart Ekdahl jagar fuskande hantverkare med blåslampa. Människor har fått sina renoveringsdrömmar och ekonomier förstörda på grund av dessa ljusskygga företag. Och vad kännetecknar då en fuskbyggare? Jo, de vill att bygget ska gå så fort som möjligt och kosta så lite som möjligt. Då använder man billiga material och man struntar i att vara noga med allt som ändå inte syns. Att man inte bryr sig om att fuktspärra en badrumsvägg syns ju inte när kaklet är på plats.

I både dagens epistel som evangelium så talas det om fuskbygge, om än av annan art än den typen som Lennart Ekdahl jagar. Paulus talar i 1 korintierbrevet om de som fuskar med billiga material. De som bygger med trä, gräs och halm och vars verk obönhörligt kommer att brinna upp. Och Jesus talar om de som slarvar med grunden. De som bygger på lös sand istället för berggrunden och där huset därför rasar när stormarna kommer. Själva grunden är ju den viktigaste delen på ett hus, håller inte grunden kan man glömma resten av huset.

Ja grunden är viktigast, själva platsen som vi bygger på. Men samtidigt så är det ju bara det som vi inte kan se. Och därför kanske frestelsen är stor att slarva lite där. Jesus talar här om två byggherrar. En som byggde på lös sand, ett andligt fuskbygge, och så han som byggde enligt alla byggnormer och regler. Han placerade sitt hus direkt på den fasta berggrunden. Berggrunden, klippan, är naturligtvis Kristus själv. Bygger vi våra liv på honom? Gud har ju gett oss livet att bygga av och han gav oss Kristus att bygga på. Att leva innebär ju att bygga sitt eget liv, sin personlighet, sin framtid och sin evighet. Det går bara på den grund som Gud själv har gett oss.

Man kanske kan lura andra människor men man kan inte lura Gud själv. Jesus börjar ju med att tala om dem som kallar Jesus sin Herre. Som dessutom, åtminstone vad de själva säger, har profeterat, drivit ut demoner och gjort många underverk. Det låter ju som riktiga mönsterkristna. Ändå kommer de höra av Jesus: ”Jag känner er inte!” Skillnaden mellan dessa och andra kristna kanske inte var så stor till ytan. Själva bygget var likadant, ja deras byggen var kanske rent av ännu flådigare än den genomsnittlige kristnes. Ändå finns det en helt avgörande skillnad. De hade en annan grund än Kristus, deras kristna liv var bara en fasad. En fasad som rämnar när det blåser upp till storm.

I länder där det råder diktatur så blir vissa medlöpare, andra gör motstånd, ofta med stor risk för repressalier. Vet man då i förväg vilken sida som folk kommer hamna på? Nej det går inte att se det innan. De man trodde skulle ha modet att stå emot visar sig inte ha det. Och den man minst anade gör heroiskt motstånd. Allt beror på vad man innerst inne har stått hela tiden,

vilken grundinställning man har haft. Men det är först när det bränner till som det visar sig vad man har byggt på, vem man är innerst inne.

Men livets stormar kan handla även om andra saker. Lägg märke till att både den som byggde på berggrunden och den som byggde på sand drabbades av storm och regn. Att man tror på Gud och har Kristus som grund är ingen garanti för att slippa olyckor eller drabbas av motgångar.

Men när olyckor väl drabbar oss så behöver inte livet rasa samman, vi har någon att hålla oss till, vi har en grund att stå på. Berggrunden rubbas inte hur mycket det än blåser.

Är det då så att vi har byggt på sand? Ja, då ska vi rent av vara tacksamma för ovädret. För då avslöjas den illusion som vi levt på. Det kan vara obarmhärtigt och plågsamt, men nödvändigt. Det är först när våra livsprojekt rasar som ett korthus som vi börjar om och bygger på stadigare grund. För så länge det går bra i livet och allt flyter på, då har jag ingen större anledning att fundera så djupt över grunden för mitt liv.

Skillnaden mellan den kloke byggmästaren och den dåraktige handlar inte så mycket om kunskap. Båda två hade hört Jesu ord, båda två lyssnade till evangeliet. Men för den ene stannade det där. Det ledde inte till något, det fick inga konsekvenser. Och det är viktigt att hålla samman höra och göra.

Vi ska lyssna till Jesu ord och lära oss att värdera och prioritera i livet. Han ger oss mönster för de handlingar som kan bygga våra liv. Själva hörandet ger oss ritningen men vi måste bygga själva. Men alla våra ansträngningar, alla våra handlingar är meningslösa om vi inte bygger på den rätta grunden.

Fuskbyggarna i TV4 vill bygga så fort och så billigt som möjligt. Är det inte på samma sätt med andliga fuskbyggare? Man vill inte att livet med Jesus ska kosta något. Det får inte vara för mycket uppoffringar. Och det är viktigare att det som syns i ens liv ser bra ut, än att själva grunden är den rätta. Och sen ska det helst gå snabbt, vi söker efter andliga genvägar. Vi har sällan tålamod i det kristna livet.

Förr eller senare så störtar alla mänskliga byggen samman. Men den som grundat sitt liv på Kristus kommer att bevarad. Då får man ett bygge som håller hela livet och in i evigheten, oavsett vilka stormar som vi kan tänkas drabbas av.